

forslag, hvorved Statstilskuddet, der til københavnske Sygekasser for 1911 var udrædet med 758,505 Kr., vilde være blevet nedsat med 37,436 Kr., hvis Tilskuddet skulde have været beregnet efter dette Forslag, efter hvad der fra radikal Side blev oplyst under Forhandlingerne i Salen ved den Lejlighed — det findes i Folketingstidenden for 1912—13, Sp. 5290, Ændringsforslaget findes i Betænkningen —, og det blev samtidig udtalt fra radikal Side, at det maatte indrømmes, „at København tidligere havde faaet noget mere, end der — ikke efter Lovforslaget, men efter et fornuftigt Skøn — strengt taget kunde tilkomme den“. Og Aaret efter — altsaa i forrige ordinære Samling — fremlagde den højtærede Minister et Lovforslag, hvori det af det omtalte Mindretal stillede Ændringsforslag var optaget, og som vilde have bragt Tilskuddet til København ned med 37,436 Kr., om det var blevet benyttet for 1911, hvorved der altsaa ogsaa vilde fremkomme en Nedgang i Tilskuddet til københavnske Sygekasser i følgende Aar paa 37,436 Kr. og rimeligvis endda stadig lidt mere, fordi Tilskuddet jo bestandig stiger.

Men naar det i 1911, da Tilskuddet til de københavnske Kasser jo var en Del mindre end nu, kunde være forsvarligt at stille et Forslag, hvorefter Tilskuddet paa 758,505 Kr. skulde nedsættes med 37,436 Kr., kan det ikke være uforsvarligt nu at vedtage et Forslag, som for 1913 — da Tilskuddet til de københavnske Sygekasser er vokset til 836,117 Kr. — vilde, om det havde været tidligt nok gennemført, have medført en Nedsættelse af knapt 48,000 Kr. Jeg synes, det forholdsvis er næsten nøjagtigt det samme, som den højtærede Indenrigsminister foreslog i Fjor og i god Overensstemmelse med det, som samtlige radikale og socialdemokratiske Medlemmer og Højres Medlem i Folketingsudvalget i Forfjor havde stillet Forslag om. Nogen begrundet eller berettiget Bitterhed eller Uvillie tror jeg derfor i hvert Fald ikke, et saadant Forslag nogetsteds kan fremkalde. Men, som jeg sagde i Gaar, er disse Maksimalkaster, som er foreslaaede af et Mindretal og nu er blevet tiltraadt af det høje Ting, ikke noget Ultimatum, noget absolut ufravigeligt, det er den Slags Ting, man kan forhandle om, men jeg tror aldeles ikke, at det med Rette kan siges, at disse Takster gaar Hovedstadens Kasser for nær.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse og udtale det Haab, at det andet Ting ikke vil foretage alt for store Ændringer i det; vi her oppe har i

høj Grad taget Hensyn til de Ændringer, man har foretaget i det andet høje Ting. Endnu skal jeg kun tilføje, at jeg kunde have ønsket, at der kunde være blevet Tid til mellem anden og tredje Behandling at underkaste Lovforslaget et kritisk Eftersyn i det hele taget. Det kunde vist hist og her trænge til lidt Afpuddning. Der har imidlertid ikke kunnet blive Lejlighed dertil, da det fra flere Sider ønskedes, at tredje Behandling blev foretaget i Dag, hvilket jeg har bøjet mig for, og det er jo ogsaa heldigt, at Lovforslaget kommer ned i det andet Ting saa hurtigt som muligt, og for øvrigt ser vi jo desværre nok Lovforslaget igen, som den højtærede Indenrigsminister udtalte i Gaar.

Indenrigsministeren (Rode): Det glædede mig at høre, at den ærede Ordfører, efter at han havde gjort udførligt Rede for de finansielle Virkninger, endte med at sige, at der om Maksimalkasterne kunde forhandles videre. Jeg tror ogsaa, at det vil være nødvendigt, hvis man skal gøre sig noget Haab om at tilvejebringe en endelig Afslutning af Sygekasselovgivningen, hvad der er meget ønskeligt. Man beslutter her at bevilge 300,000 Kr. mere til Sygekasserne, og hvis disse fordeltes saaledes, at en enkelt af Grupperne beholdt, hvad den nu havde, og Resten fik Forhøjelse, tror jeg, at man kunde begrunde dette med det tidligere herskende Forhold, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at en af Grupperne har været forholdsvis gunstigere stillet end de andre, men naar man ser, at Forholdet er dette, at denne Forøgelse med 300,000 Kr. falder paa 3 af Grupperne, og at man yderligere tager et halvt Hundrede Tusind fra den ene af Grupperne og lægger til de andre, er jeg tilbøjelig til at tro, at jeg har Ret i, hvad jeg sagde i Gaar om dette Forholds Virkninger, og jeg føler mig bestyrket deri ved, at man fra Sygekasseverdenen meget indtrængende har anmodet om, at en saadan finansiell Ordning ikke maatte blive truffet. Ved det store Sygekassemøde, hvor man drøftede dette Spørgsmaal — og hvor jeg havde Lejlighed til at være til Stede —, var man fra alle Sider — saavel Landkasser som Bykasser — enig om, at det ikke var ønskeligt, at en saadan Ordning blev tilvejebragt. Den ærede Ordfører anførte Forslag, som tidligere har været fremsatte, men der har jo ikke til dem været knyttet den Bestemmelse om Maksimalkaster, der giver det foreliggende Forslag en særlig Karakter.